

Anden næstformand (Henning Grove):
Hr. Knud Erik Kirkegaard som ordfører.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

I Det Konservative Folkeparti har vi gang på gang påpeget behovet for, at hovedstadsområdet bliver forsynet med en politisk slagkraftig organisation, som i overordnede spørgsmål kan tale med én stemme på hele hovedstadens vegne.

Flere undersøgelser, senest regeringens egen embedsmandsudredning af problemstillingen, har tydeligt vist, at hovedstadsområdet i en længere årrække ikke har udnyttet sit store udviklingspotentiale. Tørre tal kan vise, at hovedstadsregionen i en periode ikke har haft en så kraftig erhvervsøkonomisk udvikling som sammenlignelige regioner herhjemme og i udlandet.

Med Øresundsforbindelsen bliver behovet for at kunne tale med én stemme endnu større.

Det Konservative Folkeparti har spillet en central rolle i den politiske beslutningsproces omkring Øresundsforbindelsen og de forskellige udviklingsprojekter og store investeringer i og omkring hovedstaden. Vores levende interesse og visioner for hovedstaden skyldes ikke kun hensynet til københavnernes. Vi har en klippefast tro på, at udvikling i hovedstaden er til gavn for hele landet, og derfor ryster vi heller ikke på hånden, når der diskuteres investeringsplaner for området. Udviklingen af hovedstaden er en national opgave.

Vi opfatter ikke hovedstaden som en konkurrent til andre større byer i Danmark, men som en konkurrent til andre storbyer og hovedstæder i Europa, en knivskarp konkurrence, hvor vi kun kan klare os, hvis vi lægger smålighed til side, tænker store tanker og lader tankerne, ideerne og visionen blive virkelighed.

På den svenske side af Øresund har man for længst oprettet Skåne-regionen til varetagelse af den overordnede planlægning og andre vigtige opgaver af regional karakter, og her venter man spændt på, hvornår man på den danske side af Øresund bliver klædt på til at kunne klare de fælles regionale opgaver for hele Øresundsregionen. Denne forventning blev klart understreget over for Folketingets Kommunaludvalg under dets besøg i Skåne i efteråret 1998.

Derfor er vi som udgangspunkt positivt indstillet over for forslaget om Hovedstadens Udviklingsråd. Rigtigt sammensat og med den rigtige kompetence kan rådet blive et vigtigt skridt

i den rigtige retning mod en egentlig hovedstadsreform.

Lad mig dog alligevel dryppe en anelse malurt i bægeret: Det Konservative Folkeparti opfatter ikke regeringens forslag om oprettelse af Hovedstadens Udviklingsråd som den ideelle eller den optimale løsning på de kommunale strukturproblemer i og omkring hovedstaden. Forslaget er vel snarere den laveste fællesnævner for, hvad man har kunnet blive enig om i regeringen.

Siden Hovedstadskommissionen afsluttede sit arbejde for få år siden, har debatten været koncentreret om to forslag: dels det såkaldte lille storamt bestående af Københavns Amt samt Københavns og Frederiksberg kommuner, dels en regional løsning uden amter omfattende også det geografiske område, som dækkes af de nuværende Roskilde og Frederiksborg amter.

At de to forslag har splittet regeringen fra isse til hæl, har været åbenbart for enhver.

I Det Konservative Folkeparti har vi haft stor sympati for det sidste forslag, altså den regionale løsning, hvorimod vi blankt har afvist forslaget om det lille storamt.

Men lav fællesnævner eller ej, vi betragter regeringens forslag om Udviklingsrådet som det endelige dødsstød til det lille storamt, og det er vi ikke kede af.

Vi er dog af den klare opfattelse, at rådet er for snævert sammensat, bestående udelukkende af medlemmer fra amtsråd og fra kommuner med amtskommunal status. Primærkommunerne skal efter vores opfattelse også være repræsenteret i rådet. Hermed vil sammensætningen blive bredere og gennemslagskraften med garanti tilsvarende større.

I sammenhæng hermed bør kravet om kvalificeret flertal i § 7, stk. 2, i L 206 nøje overvejes ud fra to vigtige hensyn: På den ene side skal rådet have evne til at kunne træffe beslutninger – det er jo det, der er meningen med det hele – men på den anden side må der også tages hensyn til en lokal frygt for at kunne blive nedstemt i sager af større økonomisk rækkevidde.

Vi er helt enige i, at rådet skal varetage regionplanlægningen i området, men vi er dybt betænkelige ved udsigten til, at rådet skal bruge sin tid på behandling af enkeltstager. Det er ikke et spørgsmål om aftægtsboliger på landet eller placering af mindre erhvervsområder i nedlagte landbrugsbygninger, som bør optage rådets tid. Derfor bør det overvejes at placere landzonekompetencen hos primærkommunerne.